

אם בישראל

דברי חיזוק לאם היהודייה

בכור הניסיונות

כגמול עלי אמו

אם ותינוקה נסעו לטייל בעולם. בשובם סיפרה האם בהרחבה על המקומות הרבים שביקרה בהם, המשפחות שהתארחו אצלם, ועוד. לו יצויר, שהעולל היה נשאל: היכן היית? - תשובתו הייתה אחת ויחידה: **בחיך אמא!**

כך אף אנו צריכות לחוש במהלך טיולנו בעולם הזה - **"כגמול עלי אמו", תמיד, ובכל מצב, בחיך אבינו שבשמים.**

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

אין עוד מלבדו

אדם הנתון בצרה, ייקח לעצמו זמן, ייגש לפניה בחדרו, וישפוך שיחו לפני יוצרו ובוראו יתברך, ברחמים ובתחנונים, ומתוך הרגשה **שרק הוא, ולא אף אחד אחר, יוכל לסייע בידו.**

ובהיותו שם, לבדו עם אלוקיו, יאמר לו בכל לשון שמבין: **"אבי שבשמים, הרי רק אתה רופא כל בשר ומפליא לעשות, ובידך לרפאני ולשלוח לי ישועה במהרה, כהרף עין. אנא, רחם עלי ואל תשחיתני, ראה עוניי ומכאובי. אינני תולה בטחוני באף אחד, רק בך. הנני תולה תקוותי רק עליך."**

וכי יש ספק שתפילה כזו מועילה יותר מכל הפעולות האחרות שהאדם נוקט? בוודאי שצריך האדם ללכת ולהתעסק ברופאים וברפואות, אבל רק בגדר השתדלות. **וכי איך אפשר לשכוח מהסגולה היקרה הזו ששמה תפילה, ששמה חיזוק?**

עיקר העיקרים הוא שיזכור האדם **שרפואתו וישועתו - רק בידי הבורא הם**, ולכן יישען עליו בכל כוחו, וישים בו כל מבטו ומגמתו, מבטחו וישועתו, יישא אליו את עיניו ויתפלל מעומק הלב, ויקבל על עצמו להתחזק במה שאפשר - ואז יושע.

(הרב זילברשטיין / ברכי נפשי)

"התפילה נשמעת כשהנפש נכנעת, העין דומעת, והתלאה לקירות הלב נוגעת."

התלאה הנוגעת לקירות הלב, מצמיחה כנפיים לתפילה ומעלה אותן עד כסא הכבוד.

כאשר את משוכנעת באופן מוחלט שמלבדו אין בעולם מי שיכול לעזור. כתפילת דוד המלך: **"מאין - יבוא עזריי".** ממצב של **"אין",** דווקא אז יבוא עזרי מעם ד', ורק כשנעלמות כל החציצות והמחיצות והדמיונות, מגיעים לדבקות. (הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

מעבר לגובה העיניים

נמלה הסוחבת בפייה גרגיר חיטה, ונתקלת לפתע בגבושית חול קטנטנה, חושבת שלפניה יש מחסום ענק, שאין כל אפשרות לבוקעו, ולכן היא לא תמשיך בדרכה אלא תחפש לה דרכים אחרות. היא אפילו אינה מעלה בדעתה שיש משהו מעל לגובה העיניים שלה, ומעל לעולם המושגים המצומצם שלה.

כך הבעיות שלנו נראות בעין טבעית כבלתי פתירות, ככאלו שלעולם לא נצא מהן... אבל מסתבר שגם אנחנו לא התרגלנו לעובדה שהעולם אינו מתחיל ונגמר בגובה העיניים שלנו. **רק הקב"ה, הצופה מסוף העולם ועד סופו, יכול לראות את הכל ולתת את הפתרון הנכון לכל בעיה.** דע מה למעלה ממך.

(הרב זילברשטיין / עלינו לשבח)

כי אתה עמדי

"דומה דודי לצבי או לעופר האיילים" - הצבי, האפילו כשהוא ישן, עינו האחת פתוחה. כך הקב"ה, אף שבעוונותינו הוא עדיין כישן מלהושיע כביכול, מכל מקום עינו אחת פתוחה תמיד ומשגיח עלינו.

אפילו כשהיו עוונותינו רבים כל כך עד שנעשה על ידה כותל מפסקת בינינו לקוננו, **אף על פי כן משגיח מן החלונות להיטיב לנו.**

(פירוש צרור המור לשיר השירים)

כשיוסף הורד מצרימה, הקב"ה הפך את הטבע ושלח שיירה הנושאת מיני בשמים, כדי שלא יסבול מריח רע, בדרכו לגלות. עבור יוסף הצדיק היה כאן מברק: **"יוסף, אני עמך!"**

אמנם אתה חייב לרדת למצרים, אך ריח רע אינו מגיע לך, ועל כן ייעשה נס ובלבד שלא תינזק במשהו מעבר לתרופה הדרושה לך. נשמתו נהנתה מריח השכינה המלווה אותו בדרכו מצרימה - **מברק בְּשָׂמִים!**

אבינו שבשמים יורד משבעה רקיעים, מצרף עצמו אליו ונושא עימנו בעול. כמה **"מברקים"** כאלו אנו מקבלים, בתוך הניסיונות המקיפים אותנו!

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

לבעלי אמונה - אין שאלות, לחסרי אמונה - אין תשובות!

כאשר יש אהבת אמת, כאשר יש אמונה - אין שאלות בענייני שכר ועונש. **"למה - יאמרו הגויים" -** הבעוטים בניסיונות. ליהודי של אמת אין קושיות על יחסו של הקב"ה אליו, שהרי הכל נובע מאהבה בלא גבולות, אהבת נצח, אהבת אב לביתו, יחידתו, אהבתו.

היהודי המאמין מקבל מאמונה ובאהבה את כל מקרי החיים וניסיונותיהם, אף על פי שלא תמיד הוא מבין למה ומדוע, כפי שאמרו ישראל בעת מתן תורה: **"כל אשר דיבר ד' נעשה"**.

(הרבנית ר' לפידות / שירת הבית היהודי)

רחם הגדלות

"צרות - לבבי הרחיבו" - הגדילו את לבבי ובנו את אישיותי.

לכל אדם יש כוחות גוף ונפש פנימיים, שאינם בשימוש תמידי, והם יוצאים אל הפועל רק בשעת חירום - בעת צרה או אסון רח"ל. כאשר משתמש האדם **בכוחות הפיזיים** הללו בעת ניסיון - המאגרים נגמרים ומתרוקנים, אך כאשר הוא משתמש **בכוחות הנפש** הזרביים שלו - קורה דבר הפוך: **הם מתחזקים ומחשלים את אישיותו.**

כל ניסיון וכל קושי מגדלים את האדם. וכפי שאמר הגר"י הוטר זצ"ל: **"הייסורים - רחם הגדלות."**

(מתוך דברי הרבנית ז' ונברג החי')